

„השחקניות שונאות ילדים!“ אומרים הילדים בהצגה. במקום להתכונן לתפקיד, רואים „שושלת“. המתח הראשון כג. „עלובי החיים“ מאחורי הקלעים של ההצגה ה־25

אף אחד לא מתרגש

הרקות חולפות וחרריההלבשה מתמלאים. שמונה מלבישות ושלוש מאפרות מחכות ל־80 משתתפי־ההצגה, גה, מסתובבות במיסדרון הצר, מוכנות לעזור, לתפור, לחבר, לאפר, להסיר, להלביש.

המלבישות, שבבוקר הן מורות, סוכנות־ביטוח וסטודנטיות, לבושות בשחור. כך גם פועלי־הבימה ומאפרת אחת. כל מי שצריך להתקרב לפאתי־הבימה לבוש כנגדים שחורים, כדי שלא ינצנץ למרחוק ויסח את דעת הצופים מהמתרחש על הבימה.

„שחקן קשה הוא אחד שחושב שהוא מבין באיפור יותר ממני“ אומרת אחת המאפרות, ואינה מוכנה כשום פנים ואופן לומר מי הם שחקניה הקשים של ההצגה. כל מה שהיא מוכנה לומר הוא: „את הילדים הכי קל לאפר. בהצגה הזו אין הרבה עבודות־איפור. אנחנו עסוקות, בעיקר, בהחי לפת פאות.“

רקות מעטות חולפות ובמדרגות עולה תיקי דיין, כשהיא נעולה בנעך לייגומי.

כהן מלטף בהיסח־הדעת את ה־מיקרופון הקטן, ויש בתנועותיו חיבה. „ההצגה הזו מלאה בפילאי הטכניקה“, הוא אומר. „כאנגליה היא מוצגת על בימה מסתובבת. בארץ אין בימה מס־תובכת. לכן המציאו המצאה ישראלית — תפאורה נוסעת, מכוונת מרחוק בעזרת שלט־רחוק.“

בעוד דקה יעלה אלברט כהן על הבימה. הוא עוזב את חרריהטלוויזיה וממחר אל המדרגות. „אנחנו מדינה שמחרכת על התרבות ומקיימה בנקים.“ הוא צועק ונעלם מאחורי הווילון השחור המפריד בין הבימה לבין חררי השחקנים.

מורות בשחור

מיה שנקרא „מאחורי הקלעים“ הוא 14 חדרים קטנים. בכל חדר מראה, כיסא, שולחן קטן, עשרות בגדים תלויים על קולבים. כל שלושה שחקנים מצטופפים בחדר קטנטן כזה, מתכוננים להצגה.

בשעה 7.45 בערב מגיע לאולם הקאמרי דודו פישר, כוכב ההצגה. הוא לבוש בחולצה לכנה חסרת שרוולים, מישקפיי־שמש לעיניו ול־ראשו כיפה סרוגה, שעליה רקומים תווים. העוברים ושבים ברחוב דינגוף לא מעיפים בו מבט, לא מזהים את הכוכב החדש של עולם־הבידור הישראלי. אחריו מגיעים לאולם שלוש מית אהרון ויובל דור, החצי של הכל עובר חביבי.

קוזט מעשנת טל אמיר, שחקנית יפה ומוכשרת. משחקת בתפקיד שחקניות רבות שאפו אליו. למרות אלמוניותה בהשוואה לשאר המשתתפים בהצגה, היא קוצרת מחמאות.

ההצגות שיבואו אחריה. מעכשיו ישו כל דבר לעלובי החיים. ובעצם אני מסכן את עצמי.

„לרוב השחקנים האחרים, אני מחוץ למחזה. אני שייך לקאמרי. אני שחקן. רק שחקן. לכן כל הזמן מקנני בי פחד: מה יהיה אחר־כך? מה יקרה אחרי ההצגה הזו? אם זו ההצגה המושלמת, כפי שכולם אומרים, אחר־כך תבוא הנפילה.“

מיקרופון קטן צמוד למיצחו של כהן, כשיעלה לבמה ירהר קולו מקצה לקצה בזכותו של המיקרופון הקטן, הבלתי־נראה. כינתיים הוא צופה בטלוויזיה.

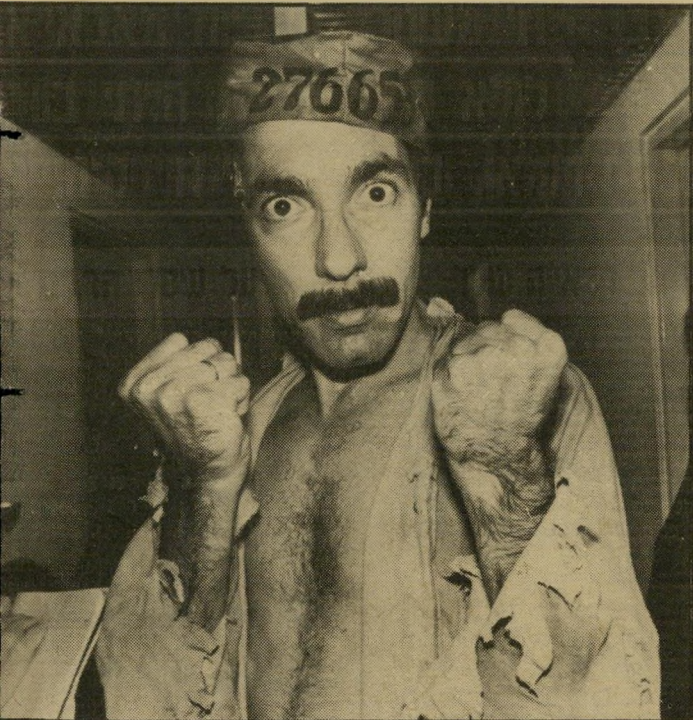
יש לי סימן ברור שרומז לי מתי אני צריך לעלות לבימה“, הוא אומר. „כששלושית אהרון מתה על הבימה, היא יורדת אל חררי השחקנים. ואז אני מתכונן. המלבישה מעבירה אליי את סוללות המיקרופון של שלומית, ואני עולה.“

ההצגה ה־25 של עלובי החיים בעיר צומה. הבימה אפופה עשן. התפאורה מתחלפת במהירות. סחרחרת של פעילות והתרגשות.

ומאחורי הקלעים יושב אלברט כהן וצופה בטלוויזיה. שתי שיניו ה־קירמיות נצבעו בשחור, כאילו נרקבו ונשרו. פניו מאופרות באיזון וכחול, חלקי־פיאה צמודים לראשו. הוא אינו נרגש. גם אינו מתוה.

„בהצגה שלמה המלך ושלמי ה־סנדלר שיחקתי ב־700 הצגות, כך גם בכנר על הגג. בסחורי הגומי שיחקתי ב־480 הצגות. ביסורי איוב ב־300. אחרי ההצגה המאה עוברים את שלב ההתרגשות. אני, שמאחוריי יש כליך הרבה הצגות, עברתי את תקופת ההתרגשות.“ לקולו מתלווה נימה פילוסופית.

„43 שנים אני על הבימה, וזו הפעם הראשונה שאני משתתף בהצגה כליך גדולה. ההצגה הזו תסכן את כל

„אין לי כוח לנשום!“ לפני תחילת ההצגה הסתובב יובל דור במיסדרונות במצב רוח מרומם, ועשה פוזות למצלמה. כשתמה ההצגה, הוא נראה תשוש.

„לא להתראיין!“ טל בת ה־11 (משמאל), היא בתו של אבי טולדנו. טל התחילה לספר על המתרחש מאחורי־הקלעים. אחד מאנשי הצוות רץ לספר לאבי, שהגיע ואמר לה: „אני לא מרשה לך להתראיין!“ מימין: ליאת רוזנברג.

עמוד התווך טוֹצ'י (מימין), המלבישה של תיקי דיין, היא חביבת כל השחקנים. במהלך ההצגה היא מסתובבת מאחורי הקלעים ודואגת לכל מבוקשם. תיקי דיין טוענת שטוֹצ'י היא־היא עמוד התווך של הקאמרי.